

Bommen op Oudeschild

Ik ben geboren in 1929 en was tien jaar toen de oorlog begon. Opgewonden mensen op straat en proclamaties overal. Dan lees je het en dan denk je: is het toch zo erg die oorlog, het lijkt een beetje op sensatie allemaal. Maar toen was het zover, de eerste Duitsers kwamen op Texel. Ik zat hier op school. In de pauze op het schoolplein riep iemand, "de eerste Duitsers zijn net binnengekomen per schip!" Zo hard we konden lopen, naar de haven, maar eigenlijk mocht dat natuurlijk niet. Stiekem hebben wij dat gedaan. Toen wij aankwamen zat er een man achter het stuur van een auto, te slapen. Hij had waarschijnlijk de hele nacht doorgereden. En later kwamen de Brits-Indiërs en de Georgiërs erbij.

Mijn allereerste oorlogservaring was op 4 oktober 1940. We zagen twee Engelse vliegtuigen, ze doken heel laag over de Dokter Wagemaker en ze gooiden een bom op de boot. Wij waren zo ontdaan, dat we vanaf de haven hard hollend naar huis gingen. Een kwartier later was het nieuws al bekend. Er was een persoon overleden en wij gingen allemaal naar de haven om te kijken.

Er waren mijnen in de zee verankerd met een staaldraad, die zaten 15 meter onder water en als er dan een schip over voer, ontploften ze. Deze zeemijnen raakten los door een storm, en dreven dan willekeurig in zee. Als er een boot naar het vasteland moest, ging iemand voorop staan en duwde heel voorzichtig de bommen met een grote pikhaak aan de kant, heel eng was dat!

Er is een keer een mijn ontploft, net zo'n beetje ter hoogte van ons huis. Wij waren net aan het eten, met een klap vlogen de ramen eruit en de pannen van het dak. Er was een hoop schade in Oudeschild maar niemand was gedood, gelukkig. Wat wel grappig was, de burens zaten aan tafel pap te eten en er hing zo'n grote petroleumlamp aan het plafond die door de klap in een keer naar beneden kwam, precies in de schaal met pap. De hele familie zat er onder.

Den Helder werd heel veel gebombardeerd. Wij zagen vanaf de dijk in Oudeschild hoe de vliegtuigen over de Waddenzee Den Helder bekogelden. Vanaf 12 km. kon je dat goed zien en horen. Grootbeeldtelevisie bestond niet, maar dat was het voor ons wel. De vrouw van de kapper had een verrekijker en wij mochten om de beurt kijken, super sensatie voor een kindertiel.

Mijn vader was molenaar en de mensen kwamen met een zakje graan, dat moest hij malen tot meel. Ook de Duitsers kwamen met zakken van mooie stof met de Duitse adelaar erop. Mijn vader heeft er toen een paar mee naar huis genomen, je kon er alleen niet veel mee. Ik heb negen zusters en van de zakken hebben ze onderkleding gemaakt. Als ik naar de dijk ging om te zwemmen kon ik me niet uitkleden want dan werd ik bespot: "Jaap Bakker heeft een adelaar op zijn kont". Dat was wel heel grappig. Ik was 15 toen de oorlog was afgelopen.

Jaap Bakker